

VIROLET

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

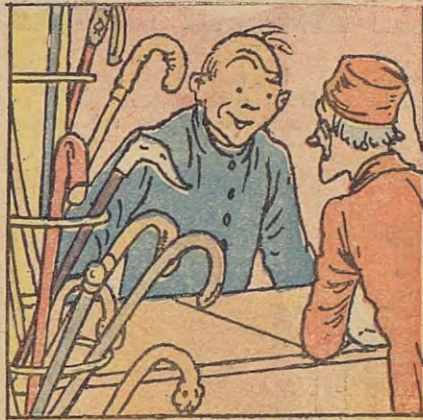

ELS ENREDAIRES

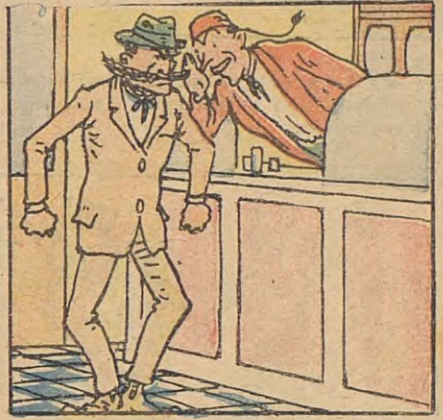
per Sàntia Massana

Un tipus molt eixerit (farmacèutic sense feina) va tenir un gran acudit...

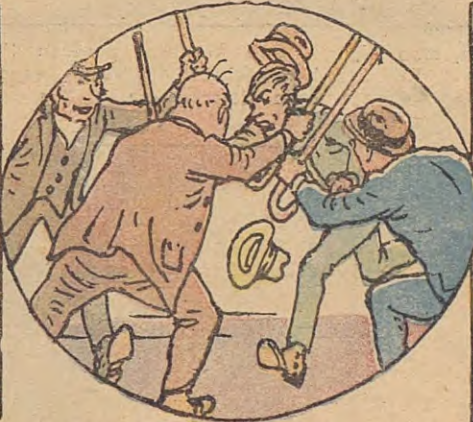
...i va contar-lo a l'instant a un bastoner molt trapella de la tenda del davant.

Un cop llur pla concertat, no descansen fins que posen la discòrdia en el veïnat.

Efecte de llurs mentides és que el bastoner astut ven bastons de totes mides.

Els veïns, contrapuntats per l'astúcia dels trapelles, s'escometen, despietats.

Després de cada desgràcia (car la cosa és molt freqüent) els porten a la farmàcia.

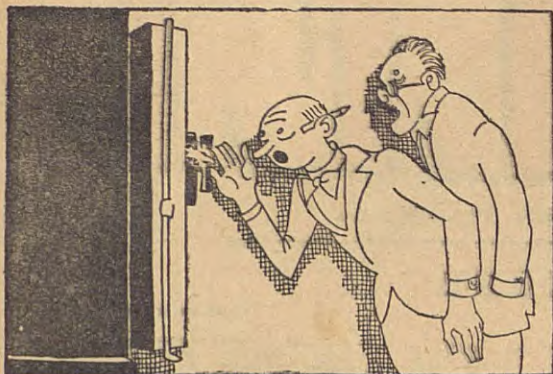
I aleshores l'altre soci, o sigui l'apotecari, en curar-los fa el negoci.

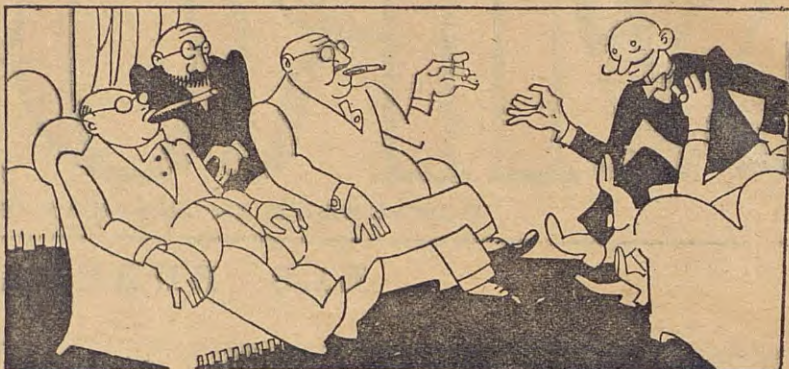
Moralitat: En Sèneca ja ho va dir, sinó que ho digué en llari: «No us deixeu ensibornar pels que us vulguin enredar!»

EL DETECTIU

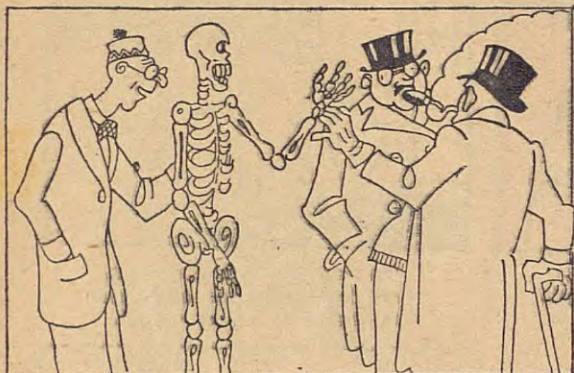
(per Castanys)

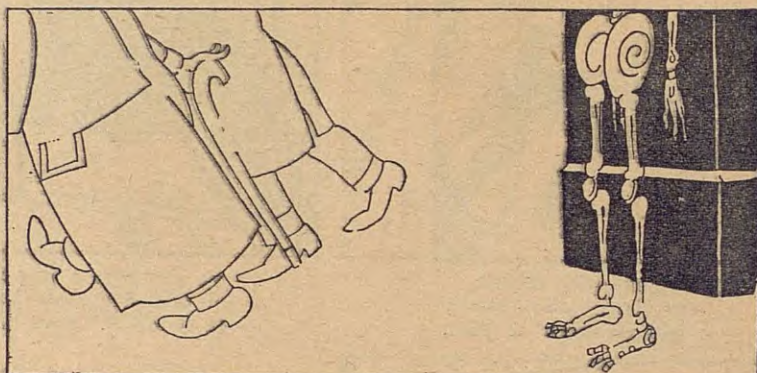
Els empleats del «Bank Limited Cross Country», veieren, amb la consegüent sorpresa, que la caixa era buida.

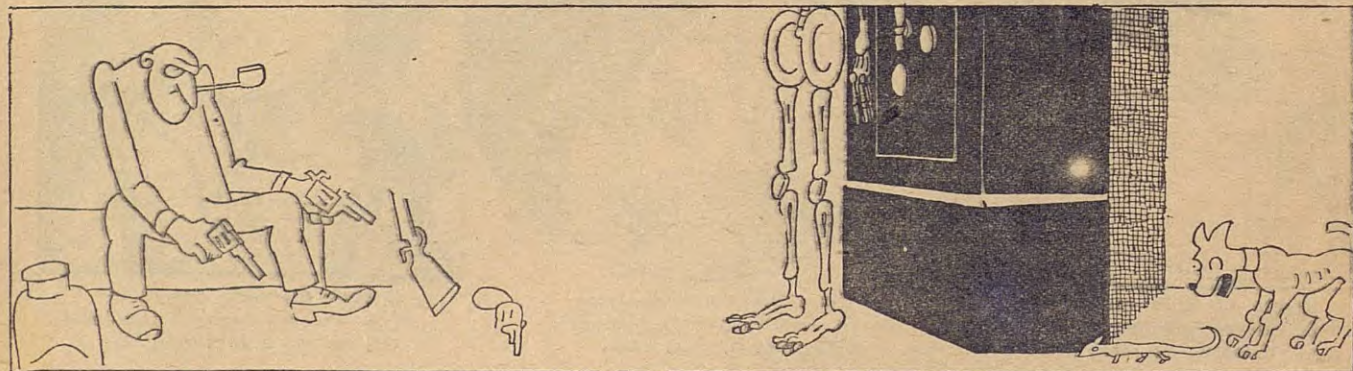
El consell d'administració va cridar el cèlebre detectiu Jak Krak, demanant-li ajuda per esclarir el fet. El detectiu va somriure, dient que ho deixessin a la seva mà.

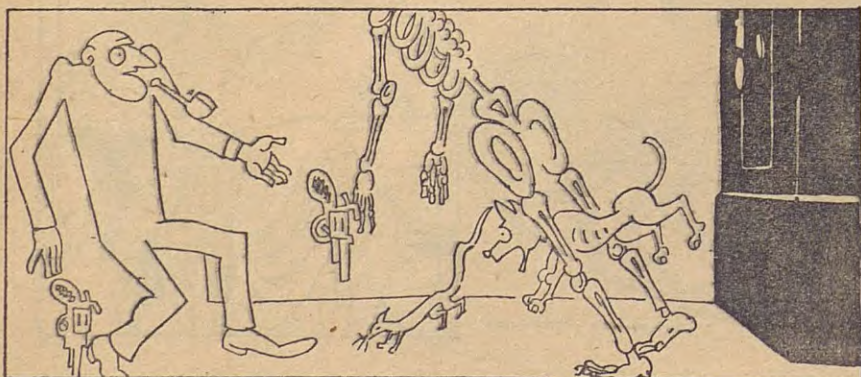
Va dir que necessitava un esquelet i que, amb ell, es comprometia a agafar els lladres.

Cap al tard, posaren l'esquelet davant de la caixa. Tot-hom estava engrescat, esperant el resultat de la gran pensada detectivesca.

Jak Krak s'assegué prop de la caixa, prenent tota mena de precaucions. Semblava un detectiu-panòpia. A mitja nit començaren a sentir-se remors. Jak Krak es posà en guàrdia.

De sobte, l'esquelet s'abocà sobre d'ell. El gos, empaïtant una rata, l'havia fet trontollar, perdent l'equilibri i anant a caure damunt del detectiu.

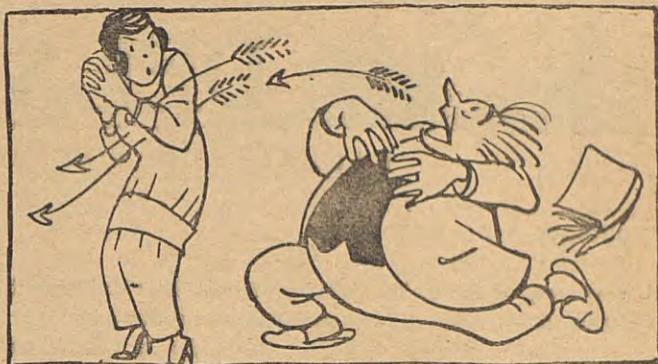
Jak Krak, creient que eren coses de bruixeria, va sortir escapat... I males llengües asseguren que encara corre!

UN HOME ESTUDIOS

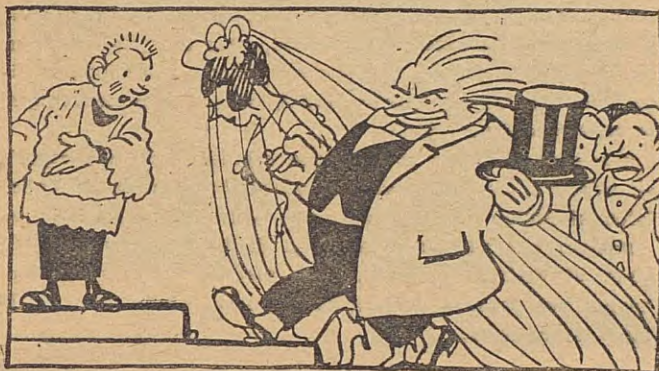
per Cornet

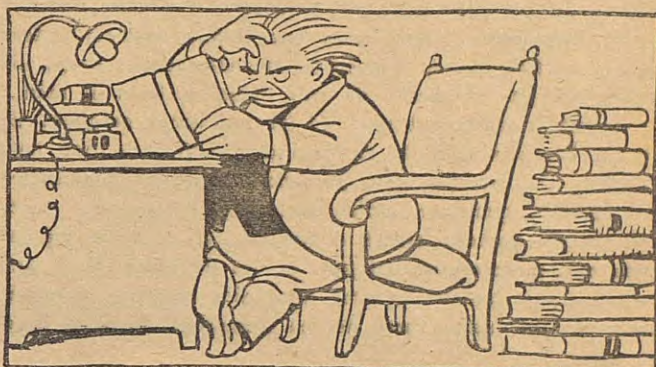
Era un home extremadament estudiós. Tot el dia se'l passava entre els llibres i no els deixava per res del món.

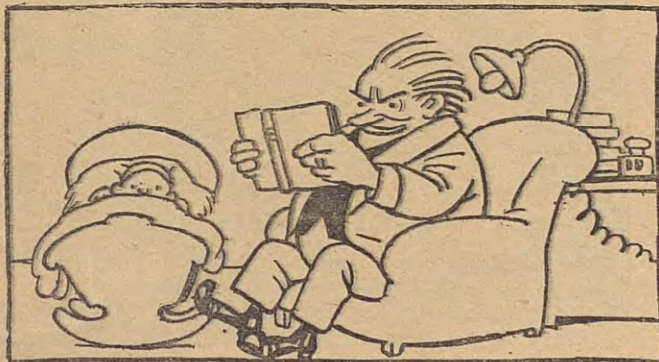
Però el dia menys pensat, va tenir la debilitat d'enamorar-se bojament d'una noia. I, està clar, aquella...

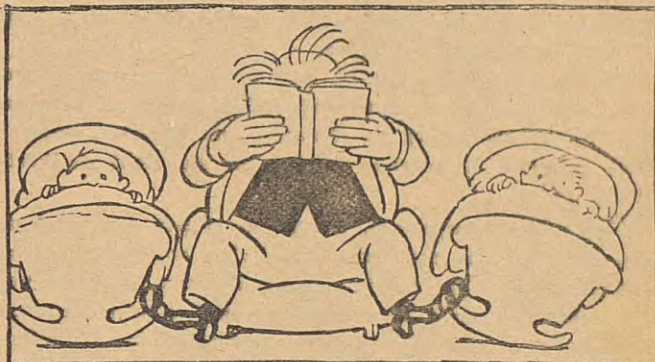
...folla passió va acabar en casori. car el nostre home tenia per norma enllestir degudament totes les coses.

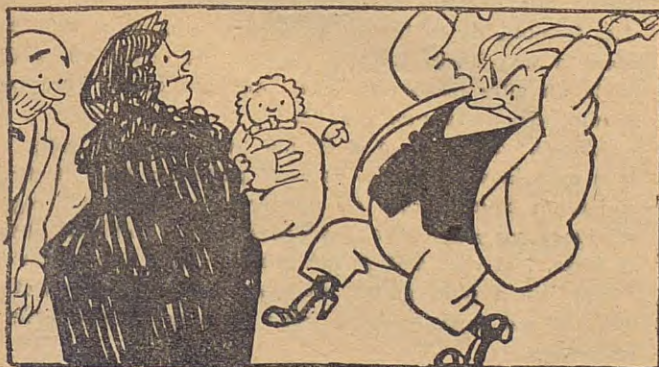
El seu estat, però, no el féu pas canviar de vida. Ell, com si res hagués passat, continuava entre els seus llibres...

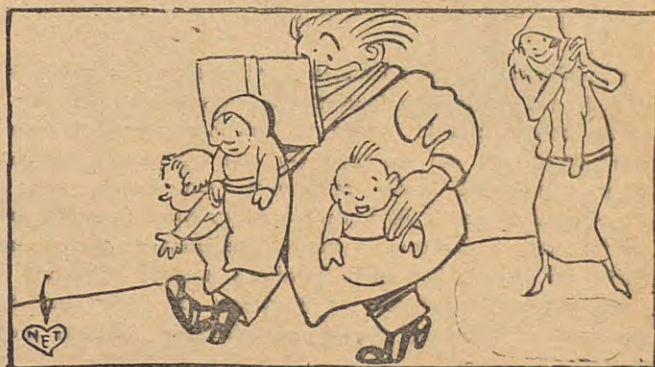
...fins que va tenir el primer fill, al qual cuidà carinyosament i afectuosament sense abandonar els estudis.

Però al cap d'un any més, els fills eren dos i ell els gronxava perquè no ploressin, sense deixar la seva afició.

Passats uns altres dotze mesos, el conflicte es complicà seriosament, car Déu li va concedir el tercer fill.

Mes l'home era enginyós i va trobar la manera de passar-los. Sempre sense abandonar els seus llibres!

EN EL MISTERI DELS JONCARS

NARRACIÓ RECOLLIDA PER CLOVIS EIMERIC

L'ENCISADOR DE SERPENTS

Un vespre, el catedràtic d'orientalisme de l'Universitat de Berlin, doctor X..., l'home original que sabia expressar-se en trentaset idiomes, el català entre ells, a l'escalf de la suavitíssima fogaina elèctrica, ens parlà dels seus quinze anys de vida a l'Índia, practicant els costums dels bramins, que havien deixat en el seu semblant una patina d'ivori vell i a l'esperit la llavor d'un ascetisme exòtic.

Fàcil de paraula, malgrat la mescla d'idiomes que tot sovint enterbolia alguna frase, ens tingué abstrats a tots els oients, fins que la frescor de la matinada, a despit de la fogaina, ens assabentà de què l'alba acoloria el món...

«...Havia recorregut part de les maresmes pregones de l'Índia i coneixia ja lts carreres dels bufles, la pau dels arrojars, els prodigis dels pescadors, l'alegria picarolaire dels mercats, quan uns amics anglesos volgueren què conegués la meravellosa ciutat d'Udeipur, en una de les regions més pintoresques del país de les llegendes. Eren uns enginyers que tenien l'ncàrrec d'estudiar qualques aprofitaments de les fustes rares de les immenses florestes inexplotades.

»L'exprés que va conduir-nos a la ciutat d'Udeipur no era pitjor que els trens de les puntes d'Europa. Bruts—car hi viatgen indis marxants de les cent mil tribus de l'Orient,—calmosos, els combois són la part més ingrata del viatge; sort que nosaltres havíem dormit tot el camí i que el tren no passava d'Udeipur.

»Una campana de bronze, d'una sonoritat més afinada que les del nostre vell continent, eixida, potser, de les mans dels hàbils ciselladors de Benarés, ens desvetllà quan el tren, minvant la marxa, entrava en els rielis de l'estació de terme.

»Per a desensonyar-nos, i qui sap si per aclarir el per què d'uns xiscles estridents que ferien nostres oïdes, treguérem el cap per les finestretes del vagó... Jo no vaig poder contenir un crit de sorpresa: en lloc de la gent que s'acostuma a veure, fins en les estacions més humils i allunyades d'Europa, ens esperava una munió de moneques inquietes i enjogassades, que s'enfilaven als estrebs, i botin davant de les portelles, esperant que els viatgers, indis en sa gran majoria, els llencessin uns quants dàtils, fruita que aquelles bestioles tenen una estima extraordinària.

»Davallàrem del tren i ens trobàrem cercats de moneques, una de les quals semblava disposada a apoderar-se de la meua maleta, que jo curava de defensar manejant destrament la caiada del «rotang» (1) que em servia de bastó de muntanya. Els meus amics varen clavar-se a riure:

»—Podeu deixar-li la maleta tranquilament; només que, en tornar-li a prendre, li haureu de donar-li uns quants dàtils per paga... Són molt llaminers aquests miquets!

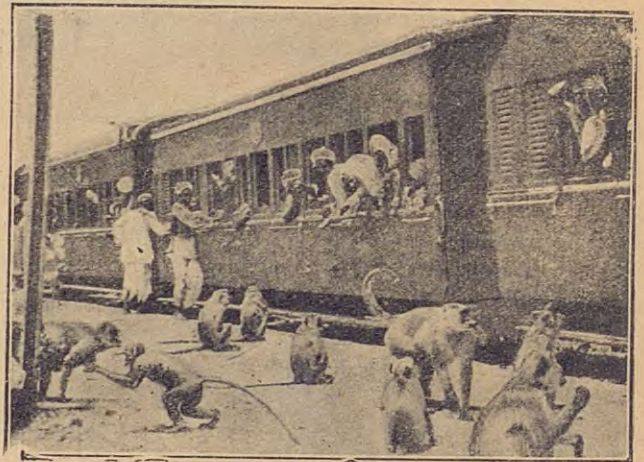
»En efecte, la moneca, ja mestressa de la maleta, que era quelcom feixuga, avençà, arrastrant-la, vers la porta de sortida.

»Complets els tràmits reglamentaris d'entrada, ens encaminàrem amb les moneques-macips, per la polsosa carretera que condueix a les muralles d'Udeipur, deixant darrera nostre unes faixes tortuoses a la pols que assenyalaven la trajectòria seguida per les dissortades maletes, una de les quals, ja molt usada, començava a mostrar unes sospitoses pelleringues. Era un desacert no haver-les fornint de rodes!

»L'entrada a Udeipur no m'oferí gaires sorpreses, car el poble tenia l'aire de les altres ciutats índies que havia vist. Una dotzena de cases a l'europea, unes tanques d'adòbes i més endins el «serai» (1), barreja estranya d'hostal de llogaret europeu i de barraca índia, encara que predominant la construcció de rajola.

»La corrua de les mones, que seguien fent uns esgarips eixordadors, car eren vint o vint-i-cinc les de la colla i totes xisclaven alhora, avençava avalotant la solejada via.

»Rèiem tots plegats a reraçaga de l'extravagant escamot quan el veïerem parar-se, amb visibles senyals de por i acabar per posar-se darrera de nosaltres, abandonant en ple camí les maletes.

»Què succeïa? Arrecerat a una tanca hi havia un home vell, de rostre colrat i barbes blanques, coberta la testa amb un turbant de varis plects i el cos amb una mena de túnica blanca que deixava destapades les cames negroses i peludes. Damunt de la túnica hi podtava una altra peça semblant a una llarga jaqueta europea. Al costat del vell hi havia un altre home més jove, amb una túnica pareguda i damunt d'aquesta una armilla.

»L'home vell portava a la mà una mena de gaita i el jove manejava un tabal. Estaven sentats a terra, i davant tenien un covenet com els que empleen a algunes regions ibèriques per a constrvar les figues, tancat amb una clivella de fusta, i el vell, amb la mà que li restava lliure, contenia l'impaciència d'un gosset estrany, meitat fura, meitat conill—pel seu aspecte, no li trobo altra definició,—agafant li les orelles.

»Ens deturàrem. Quan l'home vell veié que el guaitàvem,

(1) Mena de canya d'Índies, de la qual se'n fan bastons. Els castellans de diuen «rotén».

(1) Hostal.

deixant la gafa obrí el cistell, on, apropant-nos poguérem obrir una serpentina «cobra» cadagolada, reposant tranquil·lament.

»L'acompanyant del vell començà a fer sonar el tram-tram acompassat del seu tabal, amb un ritme sempre adormidor, mentre el vell posava davant del cap de la «cobra» un polset de matèria cornia triturada, que «deuria ésser» un analgèsic poderós.

»Al so d'una música gemegadora, sense melodia, el repugnant bestiol anà aixecant la testa estriada, amb esverament de les moneques, encongides a redós dels nostres cossos. Poc a poc, el serpent es posà drèt, fins que, vençut per l'analgèsic o per aquella musiqueta veritablement ensopeidora, deixà caure altre cop el seu cos decandit i las a dins del cove...

»Els meus companys de viatge es posaren mà a la butxaca i sense fer cas d'un moviment de repulsa de l'encisador, llençaren, dissortadament, a dins del cistell unes monedes, com a paga per a la rara habilitat del vell.

»Quin espant! Una de les monedes ferí el llong gris del serpent, que redreçà el cap amb un moviment irat, i estenent-se tot ell, sense vacil·lar, es llençà fora del cove, arrastrant-se amb ràpides ondulacions vers nostre grup. Les moneques fugiren xisclant; nosaltres també ens férem enrera, jo més que els meus amics, car encara no estava familiaritzat amb aquella classe d'animals. Instintivament vaig alçar el «rotang», disposat a vendre cara la meua pell.

»L'home vell ens féu una senyal, tranquil·litzant-nos, i tot seguit deixà anar el gosset, que s'abraonà al cap de la serp, arrossegant-la—talment com les fures amb els conills—fins a l'alcanç de l'encisador, qui, amb una maniobra llesta, la féu entrar en el cistell, que fermà immediatament.

»Repetírem l'almoïna i continuàrem nostre camí envers el «serai», costant-nos no poc fer avançar els nostres originalíssims macips, que flairaven la presència de la «cobra».

»Al peu del «serai» ens esperaven ja una colla d'indis embolcallats en una capa blanca que els tapava mig cos, i a la cintura una faixa, llaçada davant. Alguns d'ells duien

arrecades, i altres unes argolles arran de genoll. Eren servents del «serai», que ens havien vist arribar i es preparaven per a recollir nostres maletes i rebre nostres encàrrecs. L'uropeu sol ésser ben servit, però és sempre amb l'esperança de la propina.

»Les moneques havien deixat les maletes i s'havien afiletat, arrambades al mur de la casa.

»—Porteu uns quants dàtils!—cridaren els enginyers que venien amb mi, i cuita-corrents un bengalí aparegué amb un covenet ple del saborós fruit, que nosaltres buidàrem als peus dels miquets, que s'esbatussaven per a ésser els primers de rebre la paga del seu curiós treball.

»Entràrem en el «serai», molt més concorregut del que jo esperava. El departament era fosc i estava enterbolit per la boirina del fum del «huka» que plàcidament assaborien una coalla de fumadods, estesos mandrosament damunt llurs mantes.

»—Hem arribat en dia de mercat—varen observar els meus amics.—No és costum veure en el «serai» tanta gent de diverses contrades reunida...»

»En efecte: entre aquells homes jo hi havia descobert marxants de Srinagar, canvists de Marwar, traginers de Mongòlia, dansarins de Travancore, que conversaven animadament de les seves facècies de camí o bé de les transaccions del mercat.

»No ens interessava poc ni gens el concurs, sinó un natural desig de beure quelcom calent, que tonifiqués nostros i prenguérem seient en una taula a l'uropea, començant, de pas, a desembolicar les vitualles que dúiem en previsió de no trobar-ne del gust nostre. Ben tost ens fou servit en unes calderetes d'aram, meravellosament brodades a cisell pels aramistes de Benarés, un brou barrejat la cocció de carn de bufle i mel, que no ens fou desagradable.

»Havíem totjust recomfortat el cos, quan oírem la veu forta d'un «sowae» de Bengala, un home ceptat i fort, plantant per damunt de l'auditori:

»—Jo us dic que un «jain» no mata i que l'occidèndeu seria ésser un caçador d'homes d'Arrakan... Que no li heu vist al mort el senyal al coll de la llançada?

»—I la ferida del «jatagan» al braç, no us parla dels lladres de pas de Poonah Ghat?

»—Jo em decanto per creure-ho obra dels «shikaris»... Són homes sense llei...

»—Però els «shikaris» no occideixen més que bèsties ferotges i mai de la vida assassinaríen un home de la nostra raça...—afegí el «sowar».—A més, d'on heu tret que la ferida del braç fos de «jatagan»?

»—Es veu bé que és feta per una eina de tall!

»—Ni que així fos! Es que els lladres de Birmània no porten inclòs armes angleses?

»La patriòtica baralla ens interessà. Es un fet que cada tribu índia estima l'honor dels seus per damunt de totes les coses.

(Continuarà)

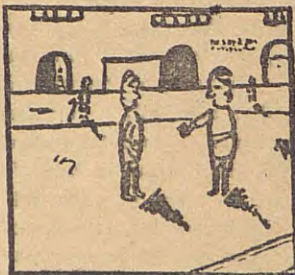
GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 405. — LLUIS LUCAS.

El vençut: —Creureu que amb 18 anys que vaig fer d'astrònom, mai havia vist tantes estrelles com ara?

Núm. 406. — JOSEP COMAS.

ENTRE AMICS
—Quin és aquest cromó?
—Les calcetes d'en Piera.
—Oh! Ja el tinc aquest cromó!
—No pas aquest, que aquest és meu.

Núm. 407. — FERRAN PEDRET.

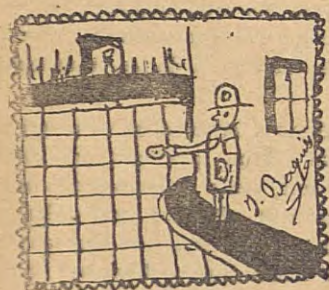
—Això no m'ho puc empassar.
—Que és lo que no et pots empassar?
—Aquesta mentida del diari.

Núm. 408. — J. OLIVERAS.

—El meu papà comprará un Ford.
—Doncs el meu un Fiat.
—Sou tan rics i encara us el tenen de fiar?

Núm. 409. — JOAN BAQUES.

—Una gràcia de caritat per aquest pobret mut, que no té res er a menjar

Núm. 410. — JOAN BERNADELL.

—Mamà: Veritat que un armari és el lloc on es guarden les armes?

Núm. 411. — ANTONI CASTELLS.

—Noi, fa molta escudella en Ramon.
—Home, essent cuiner, no té res de particular.

Núm. 412. — FRANCESC VALLES.

—Aquesta pesseta que m'has donat, és falsa.
—Com ho saps?
—Mira, no bóta.
—Tampoc bóten els bitllets de Banc i són bons.

Núm. 413. — JOSEP ALEGRE.

—A vendre, Marçal: Digue'm un nem augmentatiu.
—Un gegantià.
—Molt bé: Ara un diminutiu
—Un nano.

Núm. 414. — XAVIER SALA.

—Com és, amic Virolet, que la pilota ha tingut tants vots?
—Home, com que la pilota és l'objecte que «bóta» més...

Núm. 415. — S. VALLVERDU.

—Diuen que els autos que fan la carre, faran el mateix curs que l'any passat.
—Es que els hi devien donar carabassa.

Núm. 416. — MIQUEL PAGES.

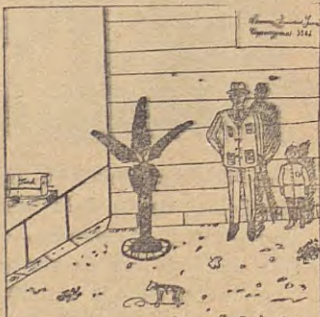
—De qui portes dol, Lluís.
—D'un canari que se'm morí l'altre dia.

Núm. 417. — JAUME BENNASAR.

—Noi: no sé per què la gent em diu que tinc mala pinta.
—Deu ésser perquè vas tan escabellat.

Núm. 418. — RAMON TERMENS.

—Mira, papà: Per allà baix, passa un camió.
—Sí, amb això dels camions, s'estalvien molta feina i molts cavalls i matxos.
—I també s'estalvien de dir recnes.

Núm. 419. — ANDREU FARGAS.

—Per què no has portat la pilota?
—Perquè aquí no s'hi pot jugar bé; però no us amolneu: ja la portaré un altre dia.

Núm. 420. — SEBASTIA HORTA.

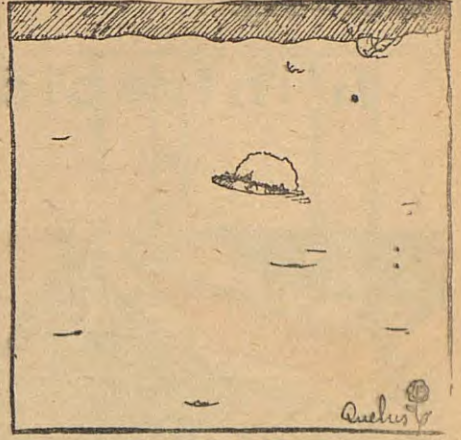
A TAULA
La mare: —Corre, nen, a menjar, que estaras primer que jo.
El nen: —Com vol que corri siestic assegut?

D. Josep va caminant

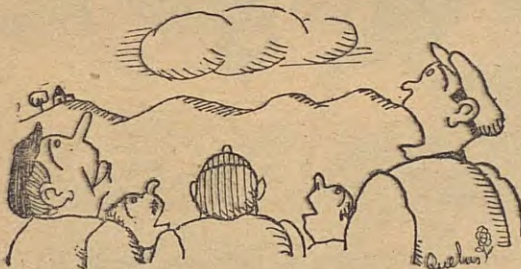
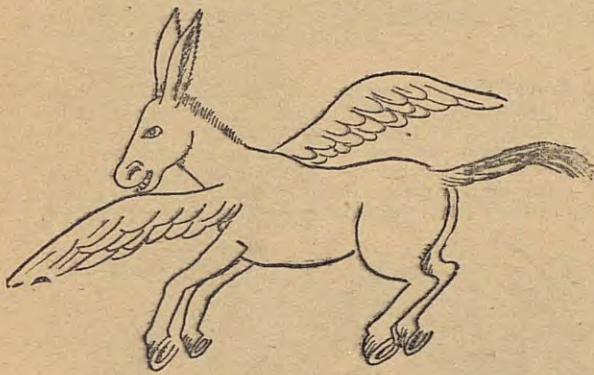

Tot d'una en Sirera exciama

I tant i tant ha nevat

FRASE FETA

JEROGLIFIC

+ val a
 que a

Hem rebut el següent

TELEGRAMA

"Enorme demanadissa llibres
 BIBLIOTECA PATUFET i VIATGES
 DE GULLIVER

Teniu stock?

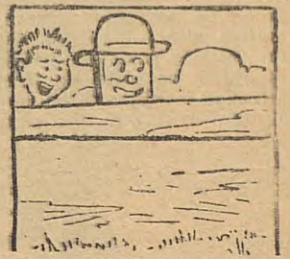
Melcior, Gaspar i Balthassar"

No passin pena VV. MM. A casa nostra
 i a totes les bones llibreries de Catalunya en
 trobaran.

De tota manera, si són tants a demanar
 potser si que sacab'n!.. En fi VV. MM ma-
 teixes! Si de cas veuen que han de faltar, no
 en portin més que als nens que hagin fet bon-
 dai de la més bona!

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

RODOLINS INCOMPLETS: 1.—En Sirera
 se'n va a casa «montadet a dalt d'un ase».
 2.—L'ase no vol caminar «i no es causa de
 bramar». 3.—I en Sirera amb molta pena «re-
 sol tirar-s'ho a l'esquena. FRASE FETA: Ba-
 llar amb la més llejja. ENTRETENIMENT:
 Un cavall. JEROGLIFIC: Penes amb pa són
 bones de passar.

—Ximplet!...

—Té! Desvergonyit!

—Ai, la mà...aare!

Al señor Parasol se li ha trencat la pipa. Està
 desolat perquè no pot fumar. doncs l'estanc és molt
 lluny d'on ell es troba.

Caminant, caminant, ha trobat un ou que segur-
 ment una gallina havia abandonat, i se li acut una
 idea lluminosa.

Es ben el contingut de l'ou, cosa que no li ha
 vingut del tot malament, i amb la escorfolla, degu-
 dament polida, se n'ha...

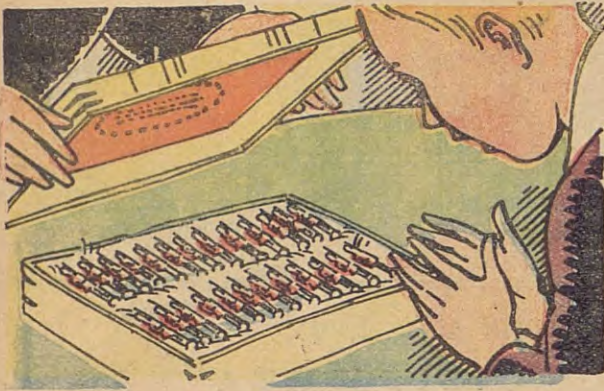

...fet una magnífica pipa. I ja teniu l'home felic,
 doncs, mercès al seu prodigiós enginy, ja pot fumar.

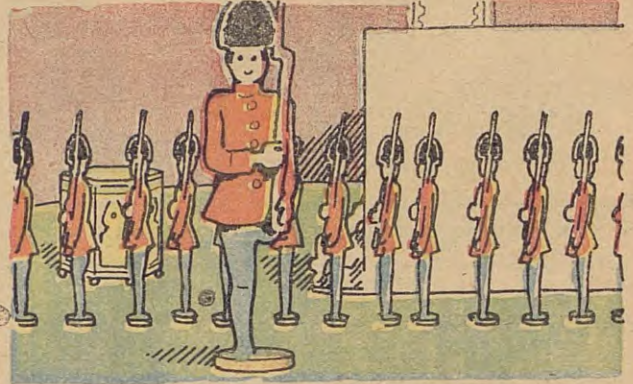

L'intrèpid soldat de plom. - I.

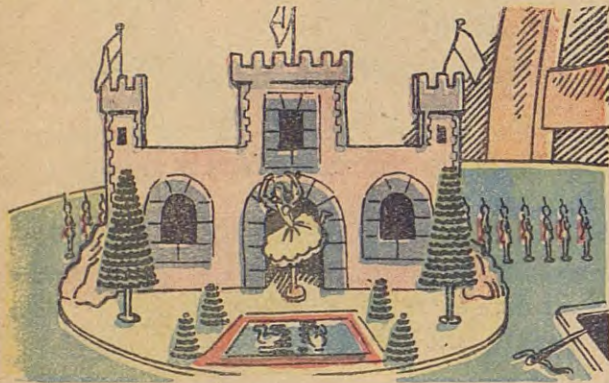
(Conte d'Anderson, il·lustrat per Prat)

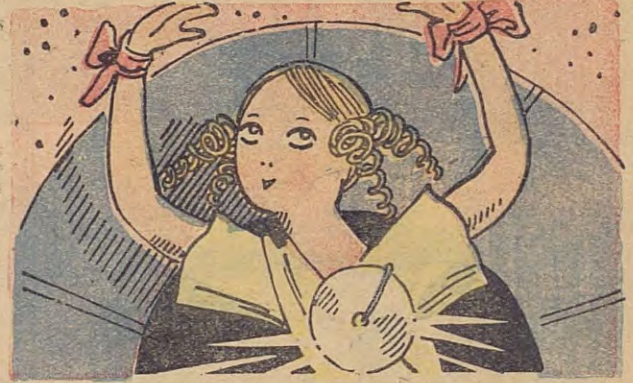
Una vegada hi havien vint-i-cinc soldats de plom, tots germans, car havien nascut d'una mateixa vella cullera de plom. Amb l'arma al braç, l'esguard fixe, miraven sempre dret endavant, i duïen uns superbs uniformes vermell i blau. «Qins soldats de plom!», exclamà, picant de mans, un nen que acabava de rebre'ls com a present per ésser el dia del seu sant.

Això fou el primer que sentiren quan s'obrí la tapadora de llur capsa. El petit es divertia arrenglant-los sobre la taula. Eren tots exactament iguals, a excepció d'un sol, que no tenia més que una cama. Com que era el darrer que havien fos, el plom no havia arribat per a totes dues cames. Però damunt d'aquesta única, s'aguantava tan ferm com els altres sobre el parell.

I és d'ell que parlarem, sobre tot. Damunt la taula en la qual foren arrenglerats els soldats, hi havien moltes altres joguines. Però la més bella de totes era un deliciós castellet foradat de finestretes, per les quals es veïen les sales de l'interior. Davant del castell, un mirallet rodejat d'arbrissos feia l'efecte d'un estany en el qual nedaven uns cignes de cera blanca.

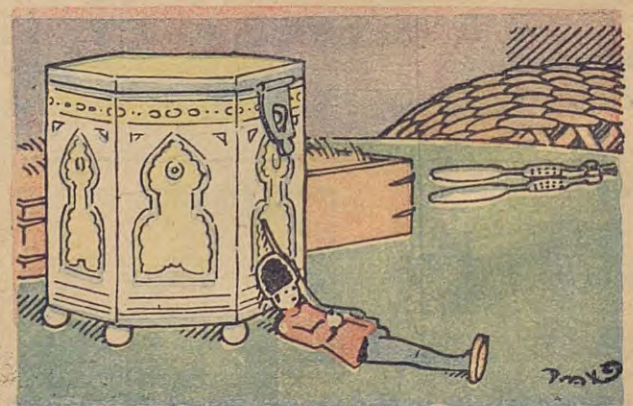

Tot això era bufó perquè sí, però el més polit era una adorable senyoreta que s'estava a la llinda del portal. També era de cartró, però portava unes faldilletes de musselina molt lleugera i sobre l'espatlla, com una mena de xal, duïa una cinteta blava cordada amb una antiqüel·la radiant, tan grossa com tota la seva corona.

La senyoreta arquejava els braços, car era dansarina, i aixecava una cama enlaire, tan enlaire, tan enlaire, que el soldadet de plom no la sabé veure i cregué que, com ell mateix, no en tenia més que una.

«Hau's aquí la muller que em caldrà—pensà.—Dissortadament és una massa alta dama per a mi. Viu en un castell i jo en una...

...senzilla capsa on som vint-i-cinc. Mai no podria acostumar-se a viure-hi! Però, tant se vall Tanmateix, procuraré fer-hi conèxença».

Amb tot això, se jagué tan llarg com era darrera una tabaquera que també es trobava damunt la taula. Des d'allà podia observar a pleret l'encantadora senyoreta que s'aguantava sempre sobre una cama, sense perdre l'equilibri.

(Seguirà.)